

BÀI ĐỀ THI SÁNG TÁC TRUYỆN NGẮN NĂM HỌC 2017-2018

MÙA HÈ NĂM ẤY

1. vTruyện ngắn về tình bạn – Mùa hè năm ấy. Nhớ ng mùa hè năm đó. Vui s xu t hi n c a m t ng i. Và s ra đi c a m t ng i. Đã làm nên nh ng năm tháng khó quên nh t trong cu c đ i.

Viết cho c p 3 c a em. Vui nh ng câu ch không toan tính.

Tôi nó có hai cái tên g n gi ng nhau, đ n n i ng i k i câu chuy n này đôi khi cũng g n nh phát điên m i khi l n l n. Gia Ân – Gia An. C hai đ u có v ngoài a nhìn. Ch ng ph i ch em song sinh, cũng ch ng ph i c p bài trùng. Ch là cái tên gi ng nhau, luôn x p sát nhau trong danh sách l p, ng i c nh nhau trong phòng thi, b t c p v i nhau trong t t c m i ho t đ ng.

Gia Ân – hát hay, năng đ ng, nói nhi u nh m t con chim chích. Tóc đen m m m t búi thành bím hai bên. Khi Ân b c đi, t đ ng mái tóc cũng lúc l c theo bàn chân sáo. M i th xung quanh Ân đ u tràn đ y năng l ng và s nhi t thành. Cũng chính vì v y mà Ân tr thành cái gai c a đám con gái trong l p. Ch nh ch , n i b t quá s c c n thi t.

Gia An thì ng c i. Tr m tính và xa cách, nh b c tranh tr u t ng v i gam màu t i. Nó có đôi

BÀI ĐỀ THI SỐ 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

mặt sấu. Nhiều người nhìn thấy đôi mắt ấy. Mái tóc luôn xù như đang rơm rơm. Vào mặt vài ngày đẹp trời thì người chị lên, nó cắt cao tóc và cười nói vui vẻ. Đám con gái luôn cảm thấy khó chịu trong những ngày như vậy.

Hai người họ cùng chung một lớp, nhưng không tên tuổi mặt mũi quan hệ nào khác. Mọi việc chỉ thật sự bắt đầu vào ngày tháng kết năm học lớp 9. Gia An chính là học sinh được chọn tên nhiệm vụ nhất. Lên lên xuống xuống như những ngọn đèn chong chóng. Những người cùng, ngay khi đi ngang qua bên con gái đang tắm gội trong bồn, tóc bím bện ngả về phía trước. Đưa con gái vửa ngang chân khi này bắt cứ to thành tiếng dõng dạc thà mẫn. Tóc bím nhanh chóng đang thụng dõng, đưa mắt nhìn. Trước khi mọi người đoán được nó sẽ làm gì để trả đũa, thì chỉ còn nghe tiếng hú lên man rợ của thợ phờm. Bã kẹo cao su bay véo vào mặt con như đáng ghét mặt cách gõn gàng và chuốt xác. Tóc bím hút hàm tiếp tục được đưa đi của mình. Đang dõng. Kiêu kỳ. Mọi việc đám đông đang há học mọi kinh ngạc, còn tên con trai thì hú hét mặt cách man rợ. Mọi người hàng, Gia An cười nhìn họ, mặt nhìn theo đuôi tóc lúc lúc không thôi.

Sau buổi đó, mọi người con học như, Ân đang khóc thút thít. Ngay khi cánh tay con bé cong cong kia giơ lên chuốt cho mặt cái tát, Gia An xuống hiên. Quạt mặt mặt phát và nói ngọng ngọng: “Cuối cùng rồi, có muốn bắt đình chỉ thôi thì thôi không?”. Đám đông nhanh chóng giơ tay tán. Mọi người cười cười tự nhiên như trên đời, nó nắm tay Ân kéo đi, không quên con như vì Ân khóc quá nhiều. Cứ thế nào sao, hóa ra là anh hùng giãy. Sao lúc này như bã kẹo vào mặt nó hùng hống như cớ mà? Tất cả vì học lớp. Chỉ cần nhìn thấy mọi người như cớ. Thôi dài. Cứ đi.

Tối hôm ấy trở đi, giữa đám đông, Ân chỉ cười về phía An. Trước khi gặp Ân, An không biết được cảm giác bắt mặt ai đó làm phiền là như thế nào. Nhưng là để vui vẻ mặt đưa con gái có cái kiêu kiêu như những ngôi sao. Trong lúc đám bạn đang bàn tán rôm rộ mọi việc về việc đi đâu, ăn gì, Ân luôn quay sang An hỏi: “An muốn ăn gì?” – “KFC đi. Còn Ân” – “Về đi ăn KFC”. Khi An đang làm như mọi bài luận tiếng Anh ở hành lang vắng vẻ người, Ân ở đâu cười dõng và léo nhéo mặt câu chuyện mọi người nghe được ở đâu đó. An “hết hết” bằng cách giơ đồ đeo phone vô tai. Nhưng cái cách Ân kể chuyện thì buồn cười và tự nhiên làm sao, đến mặt An quên mặt mình đang “giữ đi” mà phá lên cười như điên như dại. Trong giờ văn chán ngắt, sẽ luôn có Ân – cùng mọi người nói chuyện có nét cười xù xù như cua bò của mình, đi kèm hình ảnh bà cô già khó tính – khi An không thể nào gặp được trong giờ học được nữa. Đôi ba lần trong sân trường, An gật lên: “Trời ơi phiền quá, ra chơi cũng không được yên. Muốn gì nào?”. Ân sẽ đứng lúc lúc đuôi tóc, mè nheo như con mèo: “Cẩn tin hôm nay mọi người về kem Wall lo mọi người”. Lát sau Ân đã có người mua kem cho ăn mặt cách ngon lành.

An từng nghĩ, cuối cùng là của mình. Các mối quan hệ sẽ càng làm cho mọi người phức tạp hơn thôi. Nhưng chỉ nghĩ vì lẽ gì, An quý mến Ân. Dù rằng hay nhắc nhở về thôi. Tất cả khi có Ân,

BÀI D THI S 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

An nhìn ra nó thôi muộn phiến và cô đơn. Bì Ân tất lành. Bì Ân chân thành. Bì i gì đó, An nghĩ Ân luôn cần đến c b o v , như cái ngày cuối cùng của c p hai nó đã b o v Ân v y. M t l n, khi c hai đang ng i l an can, Ân ch t kh khàng: "T i mình có thể làm b n thân mãi mãi không? Ân r t s p h i m t mình..." An buông thõng cây đàn đang c m trên tay và c i l ng l : "Đ ng s . Dù sau này An không còn b bên n a, Ân v n s luôn h nh phúc. Bì Ân là đ a con gái t t lành nh t trên đ i." . "Đ ng nói v y. i đây ch đi đâu. Bên Ân đi, lúc nào cũng đ c c i." " Nói xong i c i tít m t, v hân hoan và vui s ng hi n lên nh m t n c đang lan t a d n trên b cát đ y n ng.

T i nó bên nhau, m i th thu c v Ân đ u đ c b c l m t cách t nhiên và không gi u di m. Nh ng An, l i r t khó đ ch m vào. Ân t ng c ng đ u đi theo An su t m t quãng đ ng dài, ch mong đ c vào nhà An, g p gia đình An, vô phòng ng c a An. Nh ng An luôn tìm m i cách ch i t . Vào m t ngày m a , có m t con diên t nh chu t l t đ đầu xu t hi n tr c c ng nhà. Khi An và m ch y ra, m t h t c h n khi th y Ân đang đ ng c i toe toét đ i m a. M c a An th ng ngày khó tính là th , th y n c i t i nh n ng c a Ân, b ng đ ng tr nên đ tính đ n l .. Và Ân chính là ng i đ u tiên đ c vào nhà An, ăn c m v i nhà An, trò chuy n v i m An sau bao nhiêu năm qua. An c ng c nhiên mãi không thôi. i căn phòng c a An, n i có khung c a s kh ng l đ y n ng, nó đã ch tay vào n c i c a Ân và b o:

– Có ph i ch c n m t n c i h n nhiên và chân thành nh th này này, là có thể xua tan m i đau kh và b t h nh trên đ i hay không?

– Nói v y hóa ra khác gì kêu Ân đi làm ch t ch Liên hi p qu c, đ th gi i đ c hòa bình h n?
– L i c i.

– Đôi lúc An cũng th c i nh v y trong chính ngôi nhà này. Nh ng không có gì x y ra c .

Ân không bao gi h i vì sao nhà An luôn có không khí bu n r u, vì sao m t m An luôn t . Và vì sao, i trong m t ngôi nhà l n th này mà n c i l i thi u v ng nh ch a t ng t n t i bao gi ? Ân ch b o, hãy c i b ng trái tim. Bì b t k đ i u gì xu t phát t trái tim s ch m đ n trái tim. An nghe xong, b t giác b t c i. D i ánh n ng, bên khung c a s , Ân đã th đó là n c i đ p nh t mà Ân t ng th y.

Năm 11, Duy xu t hi n. Có đôi m t đ p không th t . Có gi ng nói tr m khàn và bình yên. Có

BÀI ĐỀ THI SỐ 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

Sâu sắc không ai ngờ. Có cậu nhóc nhúng tẩu ng có thể xóa hết mọi nỗi đau. Nhưng Duy rất ít cười. Duy ngồi bàn cuối, hay nhìn ra cửa sổ, thỉnh thoảng xuyên ngó góc trong giờ học. Một ngày nắng lá rơi nhè nhẹ, An xách cây guitar lên lớp và ngồi đàn cho Ân nghe, không biết rằng có Duy đang chăm chú nhìn cậu nhóc tập đàn tranh vụng đó. Ngoài kia mùa thu kéo đến, gió thổi xào xạc qua ô cửa sổ, thổi bay cả mái tóc xù của An, thổi thổi Duy mùi thơm dịu như cánh rừng sau mùa.

Duy chính thức bước vào mối quan hệ của hai nhóc.

Ân từng hỏi An:

– Nếu bạn thích thì làm sao bạn vì một chàng trai?

– Đừng bao giờ biết chúng ta phải làm sao. Nếu phải làm sao, hãy làm sao chính chúng ta, như cái cách An đã luôn chọn Ân.

Nhưng Ân không thể che giấu được sự phát điên của mình vì Duy. Nó tìm mọi cách để được xuống bàn cuối ngồi gần Duy và An. Không biết bằng cách nào, nó xin được một tờ giấy chong mình mình bên vị trí đó và sớm ngay một cặp kính cận cho đúng điệu nữa. Khi đã được an vị trí thì nó mong muốn, chính nó – không ai khác – với những câu chuyện thì thầm, hài hước của mình, khiến Duy phải biết cười to không kìm chế ngay trong giờ giảng. Chẳng ai có thể khiến Duy trở nên như thế. Chẳng riêng An là người im lặng, cười mỉm một mình rất lâu. Nghĩ rằng nếu một ngày Ân thôi cười, không biết cuộc sống này sẽ có màu gì nữa. Đó thật sự là điều kỳ diệu nhất An từng biết.

Duy bắt gặp hai ánh mắt. Cả hai, thậm chí mọi cử động của Duy theo cách không ngờ như thế. Nhưng mắt sáng mĩa, mắt một đờy, xúc động biết bao khi không gian chập chờn hình bóng của một người. Duy nghĩ với cậu nhóc của Ân luôn luôn, nhưng An – với sự cô độc và mái tóc thơm mùi mĩa của chính mình – lại xuất hiện trong giờ học Duy như một người. Duy không thể che giấu được điều đó. Khi cả ba người với nhau trong quán nhỏ đờy mùi cà phê nồng ấm, ánh mắt Duy nhìn An lặng lẽ, nhợt nhạt. Ân ngồi đó, mắt cười, miệng cười, long lanh. Nhưng lòng lại buồn rầu không nguôi.

BÀI DẠY THI SỐ 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

An đến gặp Duy, vào một buổi chiều cuối thu. Tóc An bay che khuất cả mặt Duy, dấy lên trong không gian mùi hương nồng ấm.

– An ít thấy Duy lắm.

– Có đâu. Đời này cũng nhiều rồi. Cũng vất vả thôi.

– Có lẽ là nhà Gia Ân.

– Cũng một phần thôi. Với là...Duy yêu mùa thu. Mùi vị của nó nữa. – Một sâu lắng đáng.

Thì nó nói với nhau nhiều đi, nhưng An khép kín lòng mình, cảm giác không chia sẻ quá nhiều cảm xúc tận sâu bên trong nó cho người đi đến. Và rồi An kể. Một thời gian. Vào ngày đầu tiên Ân chuyển đến bên An. Cảm giác buổi trưa nắng Ân mò lên nhà An cùng hộp kem巧克力. Là người đi đầu tiên làm mất An cảm giác, làm không khí trong nhà An bất ổn căng thẳng. Là người đi đầu tiên đến nghe An đàn bên lan can ngày mưa rồi góc trống. Là đứa con gái kiêu kỳ nhưng tốt bụng nhút nhát trên đời.

– Tin An đi. Có một người như Ân trong đời, sẽ làm cho Duy thấy nhiều thấy ý nghĩa hơn nhiều. Sẽ mang đến cho Duy những điểu hạnh phúc nhất.

Sau hôm ấy, ít ai biết An hay đứng khóc lặng lẽ một mình rồi lan can.

Tuổi trẻ trôi qua chân thành và giản đơn. Ngày ngày họ cùng nhau vui đùa vào những bài tập cao ngất ngưởng. Đôi lúc, cả ba họ ngó lên và xách ba lô đi xa. Họ cảm thấy vui vẻ đáng, An đàn, Ân hát, Duy ngắm nhìn người người. Một Duy nhìn cả hai long lanh và thán phục yêu. Thời gian trôi nhanh ngỡ ngàng. Mùa hè năm 12 bắt đầu. Giữa lúc Duy và Ân cùng lên cho người khác thi căng thẳng, thì An vẫn luôn bình thản. Một An đôi khi chẳng có lý do. Không ai biết nó nghĩ gì, cảm thấy gì. Nhưng cuộc đời chỉ có ba người đi đến bên mình. An thản nhiên xuyên suốt mình trong nhà. Ân – vẫn vô tâm vô tư, quay cuộc sống vào bài vở, những học tập của khóa. Và với Duy.

Có một vài buổi chiều đẹp trời, An tìm Duy. Đi dạo. Nói vu vơ chuyện trên trời dưới đất. Mái tóc An bóng đen khác, mạnh mẽ và yểu điệu. Duy có ánh mắt vẫn ánh lên sự thông minh và điềm tĩnh – nhưng đôi mắt An đã từng thu hút Duy. Họ đi bên cạnh nhau, không nói gì. Thoảng thoảng bàn tay khẽ chạm nhau phía trước. Giọng nói Duy nhuốm màu lo âu. Duy hỏi vì sao An luôn bình thản. Giọng An trầm khàn: “Đôi lúc An biết mình không giống bao người khác. An hài lòng với sự cô độc của bản thân. Cuộc đời là của mình, là sống cho mình, chẳng phải cho người khác. Chẳng ai biết nó ngắn hay dài, hoặc ngày mai có tồn tại hay không? Chẳng biết sống hết mình cho hiện tại, chẳng như người bạn như An thích, cùng Ân đi ăn kem, dạo phố phố người nhìn xét vẻ người lạ, hoặc chẳng quên gì là người bên cạnh sự và nghe tiếng nó cười... là đủ. Cho nên... Duy đừng bao giờ bỏ rơi Ân nhé. Nếu một ngày nào đó An không còn bên cạnh Ân nữa, thì An vẫn yên tâm. Vì còn có Duy”

Ánh mắt An và cơn gió của buổi chiều hôm đó luôn trôi nổi trong ký ức của Duy sau này. Đó là một chiều, Duy đã từng tin đó buổi chiều hôm đó như một giấc mơ – của bao giờ là thật. Đó là hai cô gái bé nhỏ, Duy nhận ra thêm nhiều ý nghĩa của cuộc đời, của tuổi trẻ, của sự tự do. Như cái ngày An nhập viện để bước vào cuộc đời của mình, Duy đứng nhìn như Ân đang thật thản và buồn bã, đôi bàn tay như đặt nhẹ không rời khỏi tay An, một chiều cho bạn An và bác sĩ nắm tay nhau. Lòng Duy đau nhói. Giọng thì Ân và Duy đã hiểu, vì giọng An sống khép kín bản thân, vì giọng An giàu như một niềm tin thật của mình với Duy vào sâu trong lòng người, và dành tất cả mọi điều đẹp nhất mà nó có cho Ân – người đi đầu tiên chắp vờ phía nó và đứng nghỉ đi chung đường, khi nó cảm thấy cuộc sống này đáng quý biết bao. Ân tự trách chính mình, vì đã quá vô tâm, chẳng biết cười và vui, chẳng bao giờ để ý vì sao tóc An hay rụng nhiều, vì sao một An và bạn An luôn cười, và vì sao – từ ngày có Duy, Ân viết để cho bạn như để màu vui tươi... phòng chữa bệnh viện, Ân gật đầu lên vai Duy, rời rạc của người. Nếu một chiều một áo Duy. Chẳng có thể nói Cảm ơn Duy... Duy thì thản: “Duy sống vì An, và vì chính Duy nữa, luôn là niềm tin Ân có thể yên tâm mà thả vào. Bất kể chuyện gì xảy ra”.

An một vào mùa hè năm đó. Ân gật đầu đúng lúc hỏi của mình, thì đưa Đồi Hóc. Có một cái rừng gần phòng của An cùng một người bạn đi kèm: “Cho Gia Ân. Cho tình bạn chúng ta”. Trong đó là một bó hoa khô, một hộp nhạc, một vài cuốn sách của hai yêu thích, nhưng cuốn về xem phim và đọc thơ hiếm hoi không tên khác. Có một người bạn nói chuyện mà của hai từng say sưa trong giờ học Văn chán ghét. An người bạn người bạn, đừng có không sót một chữ. Cảm ơn một mình mãi không thôi. Tất cả của đời một điều tốt đẹp nhất mà Ân từng có: tình bạn, tình yêu, lòng nhiệt thành của tuổi trẻ. Nó người bạn yên bên cạnh sự, nhìn đám lá cây xào xạc ngoài vườn, niềm buồn vẫn căng đầy niềm lòng người. “Đừng bao giờ bỏ chúng ta phải là bạn. Nếu phải là bạn, hãy là bạn chính chúng ta, như cái cách Ân luôn chọn An...”

Nhưng mùa hè năm đó. Với sự xuất hiện của một người. Và sự ra đi của một người. Đã làm nên

BÀI D THI S 7

Vi t b i Ban Biên T p

Th hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

nh ng năm tháng khó quên nh t trong cu c đ i.

----H T-----